

Debreceni Ítéltábla

Pkf.II.20.547/2024/2.

A Debreceni Ítéltábla a Karsai Dániel Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Frank Evelyn ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. Varga István ügyvéd (cím) által képviselt Budapest Környéki Törvényszék (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásában a Debreceni Törvényszék 32.Pk.20.727/2024/13. számú végzése ellen a kérelmezett 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helyben hagyja.

Megállapítja, hogy 10 476 (tízezer-négyszázhetvenhat) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A kérelmező mint I. rendű felperes és 'II.r. felperes neve' II. rendű felperes 2007. október 15-én nyújtott be keresetlevelet a Budaörsi Városi Bírósághoz (a továbbiakban: járásbíróság) 'alperes neve' alperessel szemben.

[2] A per a kérelmező jelenlétében a járásbíróság 2023. október 25-én kihirdetett 4.P.20.193/2022/28. számú elsőfokú ítéletével fejeződött be. E határozat 2023. december 30-án jogerőre emelkedett, amelyet a járásbíróság 2024. január 22-én állapított meg, a jogerőre emelkedésről a kérelmező 2024. április 17-én értesült.

A kérelem és az ellenirat

[3] A kérelmező 2 377 600 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet. Arra hivatkozott, hogy az alapeljárás 2007. október 14-től 2024. január 22-ig, azaz 5944 napon át tartott, amely meghaladja a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 6. §-ának (1) bekezdésében foglalt 60 hónapot, ezért a Pevtv. 7. §-a és a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Kormányrendelet 1. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján erre az időtartamra napi 400 forint vagyoni elégtétel illeti meg őt.

[4] A kérelmezett az elleniratában a kérelmet 4877 nap figyelembe vehető időtartamra 1 950 800 forint erejéig elismerte, ezt meghaladóan kérte annak elutasítását. Arra hivatkozott, hogy a számított pertartam 2007. október 16-tól 2023. október 25-ig 5854 nap volt, amelyből a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján le kell vonni 977 napot, ezért csak az ezt meghaladó időtartamra jár vagyoni elégtétel a kérelmezőnek.

Az elsőfokú végzés

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg az a kérelmezőnek 2 329 600 forint vagyoni elégtételt és 72 469 forint perköltséget, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy

fizessen meg az államnak 1427 forint feljegyzett elsőfokú illetéket. Megállapította, hogy 69 901 forint feljegyzett elsőfokú illeték az állam terhén marad.

[6] Az alapeljárás számított időtartamát 2007. október 16-tól 2023. október 25-ig terjedő 5854 napban határozta meg.

[7] A számított időtartamból a kérelmezett levonni kérte a 2008. április 26-tól 2008. május 23-ig eltelt 28 napot. Arra hivatkozott, hogy a járásbírósnak a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 95. §-ának (1) bekezdése alapján legkésőbb 2008. április 25-ig ki kellett volna rendelnie a szakértőt, amelyet azonban csak 2008. május 23-án tett meg, e késedelem miatt pedig a kérelmező nem emelt kifogást, ezért ezt az időszakot a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehet figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság nem értett egyet ezzel az érveléssel. Az alapeljárás iratai alapján megállapította ugyanis, hogy a kérelmező a járásbírósnak felhívására 2008. március 13-án helyezte letétbe a szakértői díjat, erről a gazdasági hivatal 2008. március 26-án értesítette a járásbírósnak, amely a szakértőt 2008. május 23-án rendelte ki. E tényállás alapján az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy – a BDT2023.4600. számú eseti döntésben kifejtett elvekre is tekintettel – nem volt elvárható a kérelmezőtől, hogy kifogást emeljen az 1952. évi Pp. 95. §-ának (1) bekezdésében foglalt 30 napos intézkedési határidő elmulasztása miatt, hiszen nem tudta, hogy mikor érkezett meg a járásbíróshoz a szakértői díj megelőlegezéséről szóló értesítő, így nem volt tisztában azzal, hogy mikor indult el az ügyintézési határidő. Erre tekintettel a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehetett levonni a számított pertartamból a 2008. április 26-tól 2008. május 23-ig eltelt 28 napot.

[8] A kérelmezett a 2008. december 11-től 2009. január 9-ig eltelt 30 nap figyelmen kívül hagyását is kérte. Arra hivatkozott, hogy ezen időszakban a járásbírósnak a 2009. február 4-re kitűzött tárgyalást – az ok megjelölése nélkül – hivatalból elhalasztotta azzal, hogy új határnapot hivatalból tűz. E végzést a kérelmező 2008. december 11-én átvette, azonban nem emelt kifogást az ellen, hogy a járásbírósnak az új határnapot csak az ügy 2008. december 29-i átszignálása után, 2009. január 9-én tűzte ki, ezért a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján ezt az időszakot sem lehet figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság ezt az érvelést is alaptalannak találta. Kétségtelen, hogy a járásbírósnak az 1952. évi Pp. 151. §-ának (1) bekezdése ellenére nem jelölte meg a tárgyaláshalasztás okát és a halasztással egyidejűleg nem tűzött új határnapot, az ügyet azonban 2008. december 29-én egy másik tanácsra szignálták át, ezért – a BDT2023.4600. számú eseti döntésben kifejtett elvekre is tekintettel – nem volt elvárható a kérelmezőtől, hogy emiatt kifogást emeljen. Ennek folytán a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehetett levonni a számított pertartamból a 2008. december 11-től 2009. január 9-ig eltelt 30 napot sem.

[9] A kérelmezett kérte a 2010. február 10-től 2012. január 25-ig eltelt 715 nap levonását. Érvelése szerint az alapper alperese a per tárgyalásának felfüggesztésére kérte a járásbírósnak, amelyet a kérelmező nem ellenzett, ezért a járásbírósnak 2010. február 10-én e kérelemnek helyt adott. Bár a kérelmező 2010. október 21-én kérte az eljárás folytatását, e kérelmet a járásbírósnak elutasította. E végzéssel szemben a kérelmező fellebbezett, amelynek folytán a Fővárosi Törvényszék a járásbírósnak határozatát hatályon kívül helyezte és elrendelte az eljárás megismétlését, ennek eredményeként pedig a járásbírósnak 2012. január 25-én megszüntette az alapper tárgyalásának felfüggesztését. A kérelmezett álláspontja szerint a levonni kért időtartam a kérelmező érdekkörében merült fel, mert nem ellenezte a felfüggesztést, így azt a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem lehet figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság ezeket az érveket sem fogadta el, mert a járásbírósnak maga döntött az alapper tárgyalásának a felfüggesztéséről, amelynek során nem kötötték őt a felek nyilatkozatai. Erre tekintettel a felfüggesztés tartama nem a fél rendelkező cselekményének, hanem a bíróság döntésének az eredménye, azt tehát a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján

nem lehet levonni a számított pertartamból. Mindezt az is alátámasztja, hogy a kérelmező utóbb kérte az eljárás folytatását, így nem függött érdeke az alapper tárgyalásának felfüggesztéséhez.

[10] A kérelmezett a 2023. április 3-tól 2023. április 17-ig eltelt 15 nap figyelmen kívül hagyását is kérte. Arra hivatkozott, hogy a bíróság az eljáró bíró betegsége miatt 2023. április 3-án hivatalból elhalasztotta az aznapra kitűzött tárgyalást azzal, hogy új határnapot hivatalból tűz. Bár a kérelmező minderről 2023. április 3-án értesült, nem terjesztett elő kifogást amiatt, hogy a bíróság az új határnapot csak 2023. április 17-én tűzte ki, ezért a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján ezt az időszakot sem lehet figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság ezzel az érveléssel sem értett egyet, mert az eljáró bíró betegsége olyan fontos oknak minősült, amely az 1952. évi Pp. 151. §-ának (1) bekezdése értelmében alapot adott a tárgyalás hivatalból történő elhalasztására. Azt pedig – a BDT2023. 4600 számú eseti döntésben kifejtett elvekre is tekintettel – nem lehetett elvárni a kérelmezőtől, hogy kifogást emeljen az új határnap kitűzésének elmulasztása miatt, mert e késedelem rövid időn belül megszűnt. Ennek folytán a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehetett levonni a számított pertartamból a 2023. április 3-tól 2023. április 17-ig eltelt 15 napot sem.

[11] A kérelmezett kérte a 2023. július 3-tól 2023. október 25-ig eltelt 115 nap levonását. Érvelése szerint a bíróság a 2023. június 26-án megtartott tárgyalást 2023. szeptember 25-re halasztotta. A kérelmező 2023. július 3-án e tárgyalás elhalasztását kérte, amelyhez az alapper alperese hozzájárult, így a bíróság a 2023. szeptember 25-re kitűzött tárgyalást 2023. október 25-re halasztotta. Erre tekintettel a kérelmezett álláspontja szerint a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem lehet figyelembe venni az általa levonni kért időszakot. Az elsőfokú bíróság ezzel az érveléssel csak részben értett egyet. A tárgyalás elhalasztására irányuló közös kérelem folytán ugyanis az alapper előrehaladása csak a 2023. szeptember 25. és 2023. október 25. között eltelt 30 napig szakadt meg, az ezt meghaladóan levonni kért pertartam enélkül is felmerült volna, így azt nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

[12] Mindezek miatt az elsőfokú bíróság az 5854 napos számított pertartamból 30 napot vont le, ezért a kérelmezettet 5824 napra 2 329 600 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte, az ezt meghaladó kérelmet pedig elutasította. Megállapította, hogy a kérelmező 98%-ban, a kérelmezett pedig 2%-ban lett pernyertes, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) bekezdése, valamint a 102. §-ának (1) és (6) bekezdései alapján ennek figyelembevételével döntött a felek által felszámított elsőfokú perki költség és a feljegyzett elsőfokú illeték viseléséről.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[13] A kérelmezett a fellebbezésében azt kérte, hogy az ítéltábla részben változtassa meg az elsőfokú végzést és szállítsa le az általa fizetendő vagyoni elégtételt 349 200 forinttal.

[14] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pevtv. 15. §-ának (3) és (4) bekezdéseit, valamint az 1952. évi Pp. 95. §-ának (1) bekezdését, a 151. §-át és a 152. §-ának (2) bekezdését akkor, amikor nem vont le a számított pertartamból az általa kért időszakokat. E körben fenntartotta az ellenirátában leírt érveket, amelyeket a 2008. április 26-tól 2008. május 23-ig terjedő időszak vonatkozásában azzal egészített ki, hogy a kérelmező 2008. március 13-án befizette a szakértői díjelőleget, ezért elvárható lett volna tőle, hogy az ekkor már hét éve folyamatban lévő alapperben kifogást emeljen a szakértő kirendelésének késedelme miatt. Bármikor élhetett volna az iratbetekintési jogával, így tudomást szerezhetett volna arról, hogy a gazdasági hivatal mikor értesítette a bíróságot a díjelőleg beérkezéséről. A 2008. december 11-től 2009. január 9-ig eltelt időszakot is le kell vonni a számított pertartamból, mert a kérelmező 2008. december 11-én átvette a tárgyalást hivatalból

elhalasztó végzést, így észlelte a bíróság mulasztását, iratbetekintés útján pedig megtudhatta azt is, hogy az ügyet átszignálták, tehát elvárható lett volna tőle, hogy kifogást emeljen az eljárás elhúzódása miatt. Figyelmen kívül kell hagyni a 2010. február 10-től 2012. január 25-ig eltelt időszakot is, mert a kérelmező nem fellebbezett az alapper tárgyalását felfüggesztő végzés ellen, így az az ő egyetértésével emelkedett jogerőre. Nincs jelentősége annak, hogy ezt követően megváltoztatta a felfüggesztés indokoltságával kapcsolatos álláspontját, a felfüggesztésre ugyanis az általa benyújtott keresettel kapcsolatos jelentős előkérdés miatt volt szükség, az így keletkezett pertartam tehát az ő érdekkörében merült fel. A 2023. április 3-tól 2023. április 17-ig eltelt időszakot is le kellett volna vonni a számított pertartamból, mert a kérelmező tudomást szerzett a bíróság azon mulasztásáról, hogy a tárgyalás elhalasztásával egyidejűleg nem tűzött új határnapot, ezért kifogást kellett volna emelnie ez ellen. Figyelmen kívül kellett volna hagyni a 2023. július 3-tól 2023. október 25-ig eltelt időszakot is, mert a közös kérelemre történt tárgyaláshalasztás már az erre irányuló kérelem beérkezésének napjától kezdődően megakasztotta az alapper előrehaladását.

[15] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés fellebbezett részének a helybenhagyását kérte. Egyetértett azzal, hogy a 2008. április 26-tól 2008. május 23-ig eltelt, a 2008. december 11-től 2009. január 9-ig eltelt, valamint a 2023. április 3-tól 2023. április 17-ig eltelt időszakok tekintetében nem volt elvárható tőle, hogy kifogást emeljen az eljárás elhúzódása miatt, az ugyanis az 1952. évi Pp. 114/A. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben foglalt eljárási szabályok betartása mellett nem szüntette volna meg korábban a mulasztásokat. A 2010. február 10. és 2012. január 25. közötti időszak nem az ő érdekkörében, hanem a bíróság felfüggesztő végzése miatt keletkezett, a 2023. július 3. és 2023. október 25. közötti időszakot pedig még részben sem lehetett volna levonni a számított pertartamból, mert az 1952. évi Pp. lehetőséget adott a tárgyalás közös kérelemre történő elhalasztására.

A másodfokú bíróság döntése

[16] Az ítéltábla mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján a fellebbezésben szövegesen körül kell írni azt az eljárási vagy anyagi jogszabálysértést, amin a fellebbezés alapul, ez határozza meg ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének terjedelmét (Kúria Pkf.II.24.839/2019/3. számú határozatának [7] pontja, Pf.VI.24.583/2022/2. számú határozatának [15] és [20] pontjai). Mindezt tehát egy korábbi beadványra történő visszautalással nem lehet teljesíteni (Kúria Pfv.IV.20.829/2022/6. számú határozatának [26] pontja), mert az parttalanná tenné fellebbezést, és megakadályozná azt, hogy a másodfokú bíróság minden kétséget kizáróan megállapíthassa a felülbírálati jogkörének határait (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.428/2022/8., Pkf.II.20.002/2023/2., Pkf.II.20.037/2024/2.). Ezért az ítéltábla nem tekinthette a fellebbezés részének az elleniratot, és nem minősíthette az abban foglalt nyilatkozatokat a fellebbezés indokolásának. E jogi álláspont helyességét az is alátámasztja, hogy az ellenirat a kérelem cáfolatát szolgálja, a fellebbezésben viszont már azokat az érveket kell kifejteni, amelyek a fellebbezett határozatban foglalt konkrét ténybeli és jogi álláspontot támadják. Annak meghatározása pedig, hogy az elleniratban foglalt érvek közül melyek lehetnek alkalmasak a fellebbezett határozatban leírt álláspont cáfolatára, nem a másodfokú bíróság feladata, hanem – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján – a fellebbezőé. Ezért az ítéltábla a kérelmezett fellebbezésének indokolásaként csak azokat az érveket vehette figyelembe, amelyeket a kérelmezett a fellebbezésében szövegesen is körülírt.

[17] Az így megállapított tartalmú fellebbezés elbírálása során az ítéltábla nem léphette át a fellebbezési kérelem és az észrevétel korlátait [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése], nem észlelt ugyanis olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései alapján okot adott volna. Ezért nem érinthette az elsőfokú

végzés azon rendelkezését, amelyik a kérelmet részben elutasította, így nem foglalkozhatott a kérelmező észrevételének azon részével sem, amelyben a 2023. július 3. és 2023. október 25. időszak részbeni levonását sérelmezte, ezen elsőfokú rendelkezés fellebbezése érdekében ugyanis a kérelmező nem nyújtott be fellebbezést. Az ítéltábla – fellebbezés hiányában – nem érinthette az elsőfokú végzés azon részét sem, amelyik a kérelmezettet 1 980 400 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte. Kizárólag abban foglalhatott állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben kifejtett indokok miatt jogszabálysértően adott-e helyt a kérelem ezt meghaladó részének. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta, az elsőfokú bíróság ugyanis nem sértette meg a fellebbezésben hivatkozott jogszabályokat akkor, amikor nem vonta le a számított pertartamból a 2008. április 26-tól 2008. május 23-ig eltelt, a 2008. december 11-től 2009. január 9-ig eltelt, a 2010. február 10-től 2012. január 25-ig eltelt és a 2023. április 3-tól 2023. április 17-ig eltelt időszakokat, valamint a 2023. július 3. és 2023. október 25. közötti időszak fellebbezéssel érintett részét.

[18] Az ítéltábla túlnyomórészt egyetért az elsőfokú végzés fellebbezett részében kifejtett indokokkal is, amelyeket a fellebbezés tükrében csupán kismértékben kellett pontosítani.

[19] Ahogy azt az elsőfokú végzés is helyesen tartalmazza: a BDT2023.4600. szám alatt közzétett eseti döntés [46] bekezdése szerint nem formális módon kell meghatározni az eljárás elhúzódása miatti kifogás benyújtásának elvárható időpontját, azaz nem lehet elvárni a féltől, hogy folyamatosan ellenőrizze az eljáró bíróságot és a legcsekélyebb határidőmulasztást is azonnal kifogásolja meg. E kifogás benyújtásának elmulasztását csak akkor lehet számon kérni a félen, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvalóan és egyértelműen felismerhető volt, feltéve, hogy az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől alappal várhatta a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását. Ezek a feltételek pedig a 2008. április 26-tól 2008. május 23-ig eltelt időszak esetében nem álltak fenn, mert a kérelmezőtől nem lehetett elvárni, hogy akár rendszeres iratbetekintés útján, akár más módon folyamatosan figyelemmel kísérje a járásbíróság tevékenységét, ennek keretében pedig észlelje, hogy mikor érkezett meg a gazdasági hivatal értesítése a szakértői díjelőleg befizetéséről és mikor járt le az ettől számított 30 napos ügyintézési határidő. Helyesen utalt ugyanakkor a kérelmező arra is, hogy a kifogás akkor sem lett volna alkalmas a mulasztás korábbi megszüntetésére, ha azt e határidő lejártát követő napon, 2008. április 26-án azonnal benyújtotta volna. Ebben az esetben ugyanis a járásbíróságnak az 1952. évi Pp. 114/B. §-ának (1) bekezdése alapján az ettől számított 30 napon belül kellett volna kirendelnie a szakértőt, amelyet 27 nap elteltével, 2008. május 23-án kifogás nélkül is megtett. Erre tekintettel a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehetett figyelmen kívül hagyni ezt az időszakot.

[20] Helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor is, amikor nem vonta le a számított pertartamból a 2008. december 11-től 2009. január 9-ig eltelt időszakot. Az általa kifejtett indokokat azonban az ítéltábla akként pontosítja, hogy a tárgyaláshalasztási ok feltüntetésének elmaradása miatt nem az 1952. évi Pp. 114/A. §-ában, hanem a 114. §-ában szabályozott kifogás benyújtására lett volna lehetőség, ennek elmulasztása azonban a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem indokolja a számított pertartam csökkentését. Az pedig, hogy a járásbíróság a hivatalbóli tárgyaláshalasztással egyidejűleg nem tűzött ki új határnapot, jelen esetben nem minősült mulasztásnak. Az 1952. évi Pp. 151. §-ának (1) bekezdése ugyanis csak a közös kérelemre történő kötelező tárgyaláshalasztás esetére írta elő az új határnap egyidejű kitűzését. A tárgyalás egyéb okból történő elhalasztásakor az 1952. évi Pp. 142. §-ának (1) bekezdését kellett megfelelően alkalmazni, amely szerint a halasztással egyidejűleg csak akkor kellett új határnapot kitűzni, ha azt az ügy körülményei

nem zárták ki. Jelen esetben – az alapper iratainak tanúsága szerint – a tárgyalást az ügyiratok átszignálása miatt kellett hivatalból elhalasztani, ez pedig kizárta az új határnap kitűzését, ezt ugyanis annak a bírói tanácsnak kellett megtennie, amelyre az ügyet átszignálták. Erre tekintettel az új határnap kitűzésének elmaradása nem minősült mulasztásnak, így az nem adott alapot az eljárás elhúzódása miatt kifogás benyújtására, ezért a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehetett figyelmen kívül hagyni ezt az időszakot sem.

[21] Ugyanez az érvelés a 2023. április 3-tól 2023. április 17-ig eltelt időszakra is irányadó, ebben az esetben ugyanis a hivatalból tárgyaláshalasztást az eljáró bíró betegsége tette indokoltá, amely – értelemszerűen – kizárta az új határnap kitűzését, mert ennek időpontját az eljáró bírónak kellett meghatározni. Erre tekintettel az új határnap kitűzésének elmaradása ebben az esetben sem minősült mulasztásnak, így az nem adott alapot az eljárás elhúzódása miatti kifogás benyújtására, ezért a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján nem lehetett figyelmen kívül hagyni ezt az időszakot sem.

[22] Alaptalannak bizonyult a 2010. február 10-től 2012. január 25-ig eltelt időszakra vonatkozó pertartam-csökkentési kérelem is, mert az alapper tárgyalásának felfüggesztése miatt keletkezett pertartamot – az elsőfokú végzés indokolásával egyezően – nem a kérelmező eljárási cselekménye vagy mulasztása okozta, hanem az, hogy a járásbíróság az 1952. évi Pp. 152. §-ának (2) bekezdése alapján a saját hatáskörében eljárva felfüggesztette az alapper tárgyalását. Mivel pedig e döntése során nem kötötték őt a kérelmező vagy a kérelmező alapperbeli ellenfelének nyilatkozatai vagy kérelmei, a levonni kért pertartam nem a kérelmező érdekkörében felmerült okból, hanem a járásbíróság döntése miatt keletkezett, azt tehát a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem lehetett levonni az eljárás számított időtartamából. Erre tekintettel nem volt jelentősége annak, hogy a kérelmező először nem ellenezte a felfüggesztést és nem fellebbezett a felfüggesztő végzés ellen, valamint annak sem, hogy a felfüggesztés egyébként indokolt volt-e, így az ezzel ellentétes fellebbezési érvelés nem volt alapos.

[23] Helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a 2023. július 3. és 2023. október 25. közötti időszak pertartam-csökkentési kérelemnek a fellebbezéssel érintett részét is, mert a fellebbezésben levonni kért pertartamot nem a közös tárgyaláshalasztási kérelem idézte elő, az ugyanis csak az elhalasztott és a halasztás folytán kitűzött határnapok közötti időre szakította meg az alapper előrehaladását.

[24] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének fellebbeezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] Az eredménytelenül fellebbező kérelmezett maga viseli a saját felszámított másodfokú perköltségét [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése]. Bár a kérelmező kérte a másodfokú perköltségének megtérítését, azt nem a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésében írt módon számította fel, mert nem jelölte meg e költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit vagy az ezeket meghatározó jogszabályi rendelkezést. Erre tekintettel a nem megfelelően felszámított költségek viseléséről nem kellett döntenie [Pp. 82. §-ának (3) bekezdése].

[26] A másodfokon pervesztes, de személyes illetékmentes kérelmezett helyett az állam viseli a le nem rótt fellebbezési illetéket [Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (6) bekezdése].

Debrecen, 2025. január 9.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró